

[Camre.]

for, at de bliver deklareret på fødevarernes pakning, således at forbrugerne kan se, om sådanne stoffer er til stede i de pågældende levnedsmidler.

Ministeren for forureningsbekæmpelse (Kampmann): Så vidt jeg kunne forstå, rejste hr. Camre to spørgsmål. For det første var der forholdet omkring tilsætningsstoffer, som i al almindelighed alene har kosmetisk effekt, og dér synes jeg, det generelle synspunkt må være det, at hvis effekten alene er kosmetisk, hvorved nyttevirkningen formentlig er meget beskeden, bør man ikke være betænkelig ved forbud i vidt omfang. Så snart der er visse nyttevirkninger, når vi ind i en balance, som kan være vanskelig at drage, men når nyttevirkningerne er af så beskeden karakter, mener jeg, at en stigende grad af restriktioner er nødvendig.

Det andet spørgsmål, omkring en deklaration af disse stoffer, vil jeg meget gerne overveje og fremsætte et endeligt synspunkt om måske allerede i morgen i forbindelse med levnedsmiddellovgivningen eller over for folketingets miljøudvalg.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Simonsen* til økonomi- og budgetministeren:

„Hvornår forventer ministeren at udarbejdelsen af stillingsvurderingen for statens stillinger er tilendebragt?“

(Spm. nr. 82).

Skriftlig begrundelse.

I forbindelse med tjenestemandreformens gennemførelse i 1969 blev det besluttet at udarbejde stillingsvurderinger og som et led heri søge klarlagt uddannelseskraft til de enkelte stillinger.

Dette arbejde synes at forløbe særdeles trægt. Efter snart 4 års forløb er projektet tilsyneladende ikke så nær afsluttet.

I en beretning fra statsrevisorerne afgivet i februar 1972 om udgiftsudviklingen på statens personalekonti pegede man på uddannelsesspild i den offentlige sektor. En kendsgerneing, som en systematisk stillingsvurdering netop skulle kunne råde delvis bod på.

Ministeren oplyste dengang forsigtigt, at arbejdet med stillingsbeskrivelsen var i god gang, men siden da er der gået endnu et år.

På et tidspunkt, hvor kravene til den rigtige udnyttelse af ressourcerne er større end nogen sinde, og hvor en ofte berettiget frygt for træghed i den offentlige sektor er fremherskende, finder jeg det under al kritik, såfremt der ikke sker noget drastisk, ikke mindst af hensyn til de ansatte, som på grund af systemets træghed bliver udsat for ofte uberettiget kritik.

Økonomi- og budgetministeren (Per Hækkerup): Jeg forstår hr. Simonsens spørgsmål således, at han ønsker oplysning om, hvornår der kan ventes at foreligge ét eller flere systemer til brug ved stillingsvurderinger i staten, for vi er jo enige om, at der skal foretages en løbende stillingsvurdering, som kan afspejle de ændringer, der til stadighed foregår i de fleste stillingers arbejdsindhold og ansvarsområde.

Vi er i ministeriet netop ved at lægge sidste hånd på en redegørelse til finansudvalget — jeg regner med, at den kan afgå i morgen eller i overmorgen — om arbejdet i stillingsvurderingsrådet. I denne redegørelse bliver det oplyst, at rådet straks efter sin oprettelse gav stillingsvurderingen højeste prioritet i sit arbejde, dvs. at rådets arbejde med bl. a. personalebedømmelse indtil videre er skudt noget i baggrunden.

Udenlandske og hjemlige erfaringer viser, at man ikke uden videre kan tage et stillingsvurderingssystem, der er udviklet til brug for en virksomhed eller en branche, og overføre det til andre virksomheder eller brancher. Systemerne vil nemlig altid være tilpasset lokale traditioner og forhold. Dertil kommer, at der ikke har været nogen støtte at hente hos specialister fra erhvervslivet. Det kommer af, at stillingsvurdering i modsætning til i udlandet endnu kun har ringe udbredelse i erhvervslivet i Danmark. På denne baggrund tilrettelagde stillingsvurderingsrådet sit arbejde for hurtigst muligt at nå frem til etablering af et generelt vurderingssystem til brug for staten.

Opgaverne søgtes løst i 3 etaper. Den første etape var oplæring af sekretariatets medarbejdere. Videre måtte man søge frem til egnede samarbejdsformer mellem ledelse og personale på undersøgelsesstederne.